

Arrest

nr. 146 525 van 27 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Myanmarse nationaliteit te zijn, op 17 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. GOBERT, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Rohingya en geboren in 1987 in Mongdu te Myanmar. U woonde hier samen met uw ouders en vier broers. Uw vader was lid van ROS, een organisatie die opkwam voor de rechten van Rohingya's. In 1992 werden jullie aangevallen door het Birmees leger. Er werd brand gesticht in jullie huis en uw vader werd vermoord. Vervolgens verliet u Myanmar samen met uw moeder en vier broers in 1992. Jullie vluchtten naar het kamp Kutu Palong in Bangladesh waar jullie samen aankwamen. Uw moeder en broer Osman bleven bij u in het kamp maar verdwenen na drie tot vier maanden. Ook weet u niet wat er met uw andere drie broers gebeurde nadat jullie aankwamen in het kamp.

Tijdens uw verblijf in het kamp ging u acht tot negen maanden naar school. U stopte met school omdat u het er niet leuk vond. In het kamp werden vluchtelingen geslagen en soms teruggezonden naar

Myanmar. Ook kregen jullie er weinig eten. In 1993 ontmoette u een Bengaalse man, (R.), die de mensen in het kamp hielp en hen eten bracht. Sinds 1993 at u meerdere keren per week bij zijn thuis, en keerde u nadien telkens terug naar het kamp. In 2002 hielp (R.) u aan een job bij één van zijn aanverwanten, (W.), in Kotwali (Dhaka). U verliet het kamp, ging in een magazijn in Dhaka werken en verbleef hier ook. (W.) vertelde iedereen dat u zijn zoon was waardoor u nooit problemen ondervond. Naarmate hij ouder werd, adviseerde hij u om naar het buitenland te vertrekken. Ook leefde u in angst omdat u vreesde om gearresteerd te worden door de politie en teruggezonden te worden naar Myanmar. Vervolgens regelde (W.) met behulp van een smokkelaar uw vertrek uit Bangladesh.

U verliet Bangladesh op 1 maart 2014 en reisde via onder andere India, Pakistan, Iran, Turkije naar België. U reisde gedurende een periode van twee maanden te voet, per auto en visboot. Op 26 mei 2014 vroeg u asiel aan in België.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u internetartikels voor.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiare Beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er kan door verschillende opeenvolgende vaststellingen van leugenachtige en vage verklaringen immers geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw asielrelaas en wel om volgende redenen.

Ten eerste legt u **vage en tegenstrijdige verklaringen af omtrent uw identiteit**, en kon u deze niet staven met enig (identiteits)document. Zo legde u tegenstrijdige verklaringen over uw geboorteplaats wat een essentieel element vormt in uw asielrelaas. U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u in Myanmar bent geboren, op jonge leeftijd uit Myanmar vertrok en uw exacte geboorteplaats nooit heeft geweten (zie verklaring DVZ punt 5). Het is dan ook opmerkelijk dat u tijdens uw gehoor bij het CGVS aangaf dat u geboren bent in het dorp Hazipara te Mongdu, Myanmar. Ook zouden uw beide ouders hier geboren zijn. Wanneer u geconfronteerd werd met uw eerdere verklaringen bij de DVZ, kon u geen afdoende verklaring voor het feit dat u uw geboorteplaats plots wel kende. U gaf aan dat u niet werd gevraagd naar uw geboorteplaats bij de DVZ, wat wordt tegensproken door de verklaringen die u bij DVZ aflegde, u werden voorgelezen en door u werden ondertekend. Daarnaast legde u **geen enkel document** neer ter staving van uw **identiteit** of uw **etnische afkomst**, hoewel u verklaarde over een ration card en geboorteakte te beschikken in Bangladesh. Toch werd u tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten aangezien de identiteit van een asielzoeker een essentieel element in de asielaanvraag, overigens in iedere procedure, is én kan van een asielzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit zo goed mogelijk te staven. Als verklaring voor het ontbreken van deze documenten gaf u aan dat de persoon waarbij u ze achterliet in Bangladesh, gedurende enige tijd gearresteerd werd en slechts een week voor het gehoor op het CGVS plaatsvond vrijkwam en hij deze documenten ondertussen verloor (zie gehoorverslag CGVS p.6/18). Dit is een loze verklaring die u niet staft en die bijgevolg niet afdoende is voor het ontbreken van documenten. U gevraagd waarom u (W.), bij wie u dertien jaar lang zou verbleven en gewerkt hebben, niet contacteerde, verklaarde u dat dit te kostelijk is (zie gehoorverslag CGVS p.16/18). Bijgevolg kan het CGVS hieruit besluiten dat u **geen ernstige inspanning hebt ondernomen om uw identiteit alsook uw asielrelaas te staven met enig document**. Echter, van een persoon die een asielaanvraag indient omdat hij zijn land ontvluchtte, kan verwacht worden dat hij minstens enige inspanning levert om zijn aanvraag te staven. Omwille van voorgaande tegenstrijdige verklaringen, alsook het ontbreken van documenten en de zeer beperkte inspanningen die u leverde om enig document uit Bangladesh te verzamelen, wordt de vrees die u beweert te hebben, en waarvoor u de bescherming van de Belgische staat inroept, ondermijnd. Ook wordt uw algemene **geloofwaardigheid** hierdoor **aangetast**.

Ten tweede maakte u **niet aannemelijk dat u gedurende een periode van tien jaar lang in een vluchtelingenkamp voor Rohingya's, namelijk Kutu Palong, verbleef**. Naast het gebrek aan documenten (zie supra), was u ook niet in staat om uw verblijf in dit kamp te staven met uw verklaringen. Zo verklaarde u in eerste instantie bij de DVZ dat u sinds vijfjarige leeftijd in het vluchtelingenkamp verbleef, sinds 1992 geen contact meer had met uw moeder, door niemand werd opgevoed en voor zichzelf zorgde (zie verklaring DVZ punt 13). Het is dan ook opmerkelijk dat u bij aanvang van het gehoor op het CGVS verklaart dat u op zesjarige leeftijd geadopteerd werd, bij Bengalen ging leven en slechts één jaar in het kamp verbleef (zie gehoorverslag CGVS p.4/18). Gewezen op het feit dat u andere verklaringen aflegde bij de DVZ, wijzigde u uw verklaringen, en gaf u aan dat u in het kamp verbleef en af en toe bij een Bengaal buiten het kamp bleef eten. Ook gaf u opnieuw aan dat u geen andere verklaringen aflegde bij de DVZ (zie gehoorverslag CGVS p.5;7-8/18).

Verder was u niet in staat om spontaan en doorleefd te vertellen over de periode van tien jaren die u in het vluchtelingenkamp zou hebben doorgebracht, en greep u steeds terug naar dezelfde elementen wanneer gevraagd werd om deze periode uit uw leven te beschrijven. Zo verwees u steeds naar het slechte eten in het kamp, verklaarde u dat er mensen mishandeld werden en werden teruggezonden naar Myanmar (zie gehoorverslag CGVS p.14-15/18). Omwille van deze en voorgaande redenen is uw **bewering dat u Rohingya bent, niet geloofwaardig**. Daarenboven zijn er meerdere elementen die uw bewering dat u Rohingya bent, ondermijnen. Hoewel u in staat was om over algemeen gekende feiten betreffende Rohingya's te vertellen, kon u niet spontaan vertellen over uw eigen persoonlijke beleving, wat een ingestudeerde indruk geeft van uw kennis over Rohingya's. Zo somde u vier vluchtelingenkampen op, namelijk Moulvibazar, Holi Goli, Maricha Palong en Kutu Palong. Naast het feit dat Moulvibazar een district is in Bangladesh en geen kamp, beweerde u verkeerdelijk dat de door u (deels foutief) opgesomde vluchtelingenkampen nog steeds open waren in 2002 wanneer u Kutu Palong verliet. In 2002 waren er immers slechts twee kampen open, namelijk Kutu Palong en Nyapara (zie gehoorverslag CGVS p.15/18 en blauwe map). Verder verklaarde u dat uw vader lid was van 'ROS', een organisatie die zou opkomen voor de rechten van Rohingya's, en hij omwille van zijn lidmaatschap hierbij vermoord werd. Echter, deze organisatie ROS is niet gekend door het CGVS. Wel vermoedt het CGVS dat u foutief verwees naar RSO(Rohingya Solidarity Organisation). Het feit dat u hier waarschijnlijk meermaals foutief naar verwees en beweerde dat uw vader hier lid van was, ondermijnen verder het feit dat u Rohingya zou zijn (zie gehoorverslag CGVS p.14/18). Bovendien was u niet in staat om uitgebreid, spontaan en doorleefd te vertellen over de geschiedenis van Rohingya's, uw verdere leven in Bangladesh en de problemen die u hier ondervond (zie gehoorverslag CGVS p.13-14/18).

Ten derde bleef u **vaag en onduidelijk over het lot van uw familieleden en de pogingen die u zou hebben ondernomen om hen terug te vinden** (zie gehoorverslag CGVS p.9-10/18). Zo beweerde u dat, wanneer u in Dhaka verbleef, u vernam dat uw broers werden teruggezonden naar Myanmar. Wanneer u specifieker werd bevraagd van waar deze informatie vandaan kwam en wat u hiermee deed, bleef u echter vaag. Langs de ene kant beweerde u dat u deze informatie van bepaalde mensen verkreeg, maar langs de andere kant gaf u aan dat u niet zeker was of uw familie naar Myanmar werd teruggestuurd en deed u verder niets met deze informatie die u zou verkregen hebben. Later beweerde u dan weer dat u geen poging ondernam om uw broers op te zoeken omdat u geen informatie had over waar ze verbleven. U beweerde slechts enkele inspanningen te hebben geleverd om uw familieleden terug te vinden doordat aan de mensen in het vluchtelingenkamp, waaronder de autoriteiten van het kamp, vertelde dat u terug in contact wilde raken met uw familie maar bleef u hier verder vaag over. Ook hield u enkele organisaties aan die opkwamen voor de rechten van Rohingya' maar nam u nooit contact op met hen (zie gehoorverslag CGVS p.14/18). Het is dan ook niet geloofwaardig dat u op jonge leeftijd gescheiden werd van uw moeder en broers, niet weet waar zij verblijven en slechts een beperkte interesse vertoont naar deze verloren familieleden. U beweerde immers meerdere organisaties te kennen die Rohingya's ondersteunen.

Ten vierde legde u **vage en leugenachtige verklaringen af betreffende uw reisweg** (zie gehoorverslag CGVS p.11-12/18). Hoewel u verklaringen aflegde over uw reisweg van Bangladesh tot Turkije aflegde, lijkt dit op opnieuw op een ingestudeerd verhaal omwille van volgende redenen. Zo was u niet in staat om iets te vertellen in verband met de voorbereidingen van uw reis. Uw bewering dat uw werkgever uw reis naar België regelde, u hier niets voor hoefde te doen en daarom ook niets over de reisvoorbereidingen kan vertellen, kan niet overtuigen. Daarnaast verklaarde u bij de DVZ dat u 1.100.000 taka betaalde voor deze reis terwijl u bij het CGVS aangaf 800.000 taka te hebben betaald voor deze reis. Gezien uw geloofwaardigheid reeds werd ondermijnd, dient het CGVS hieruit te besluiten dat u de ware toedracht van uw reisweg probeert achter te houden en u de Belgische autoriteiten tracht te misleiden.

Ten slotte legde u **internetartikels** voor betreffende de algemene situatie van Rohingyas. Deze artikels zijn louter een verwijzing naar de algemene situatie en tonen op geen enkele manier uw etnische achtergrond, noch de problemen die u beweert te hebben ondervonden in Bangladesh, aan. Bovendien dient het CGVS hierbij op te merken dat u onduidelijk was over het feit of u al dan niet geletterd bent. Zo gaf u aan dat u voorgelegde artikels had gelezen en verklaarde u Bengaals te kunnen lezen (zie gehoorverslag CGVS p.11/18), terwijl u eerder verklaarde dat u gewoon uw naam kon schrijven en kon tellen, enkel basiseducatie verkreeg en hierdoor de indruk probeerde te wekken dat u ongeletterd bent (zie gehoorverslag CGVS p.4/18), iets wat u tijdens uw verklaringen bij de DVZ ook gebruikte als reden waarom u uw geboorteplaats niet kende (zie verklaring DVZ punt 11).

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van

herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen. De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

"In de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal van de verzoekende partij voordoen zijn deze zeker niet van aard om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten." Verzoeker heeft er niet bij stilgestaan dat hij in een latere asielprocedure identiteitsdocumenten zou nodig hebben. Alles werd geregeld door de smokkelaar. Hij zal proberen alsnog identiteitsdocumenten te bekomen uit Bangladesh en uit het vluchtelingenkamp. Betreffende zijn "adoptie" door een Bengaalse familie, wijst verzoeker erop dat "adoptie" niet dient begrepen te worden zoals dat in België gekend is, doch dat hij er alleen ging om te eten. Na één jaar in het kamp werd hij door deze familie opgevangen en ging hij erheen om te eten, maar voor het overige verbleef hij in het kamp.

Hij wijst erop dat hij op heel jonge leeftijd alleen is komen te staan en vanaf zijn vijfde in Bangladesh verbleef, zodat het volgens hem niet verwonderlijk is dat hij niet in detail over de geschiedenis van de Rohingya's kan vertellen. De kennis die hij heeft, heeft hij opgedaan door de mensen in het kamp, hetgeen hij ook verteld heeft tijdens zijn gehoor. Verzoeker stelt nog als volgt in zijn verzoekschrift: *"De negatieve beslissing van de verwerende partij is gebaseerd op het feit dat de verwerende partij geen geloof hecht aan het asielrelaas op basis van het feit dat verzoekende partij niet genoeg details kent over het Rohingya volk en zij geen identiteitsdocumenten kan voorleggen. De verzoekende partij heeft wel degelijk een geloofwaardig asielrelaas dat niet kan ontmanteld worden door dergelijke stellingen."*

2.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.2. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt: *"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."*

Voormeld artikel 48/4, § 1 kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming (Kwalificatierichtlijn) definieert in artikel 2, n) het *“land van herkomst”* als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”*.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats.

Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren.

Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil invoeren, moet de *“nationaliteit”* begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, pagina 22, § 87).

2.3.1. Waar verzoeker stelt dat hij zal proberen om alsnog identiteitsdocumenten uit Bangladesh of het kamp te bekomen, dient vastgesteld dat verzoeker vooralsnog geen dergelijke documenten heeft bijgebracht.

Waar verzoeker stelt dat hij bij een Bengaalse familie ging eten en voor het overige steeds in het kamp was en dat de *“adoptie”* door deze familie niet in de Belgische context moet gezien worden, dient opgemerkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) weldegelijk verklaarde dat hij na 1992 door niemand werd opgevoed en voor zichzelf zorgde (administratief dossier, stuk 22, verklaring 13.A), hetgeen niet te rijmen valt met zijn verklaring op het CGVS dat hij ging eten bij een Bengaalse familie (gehoorverslag CGVS, p. 4-5). Er kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat hij hiervan spontaan melding zou maken op de DVZ wanneer hem gevraagd werd of hij door iemand anders werd opgevoed. Dit klemmt des te meer daar verzoeker zelfs stelde steeds voor zichzelf gezorgd te hebben.

Waar verzoeker stelt dat *“verwerende partij geen geloof hecht aan het asielrelaas op basis van het feit dat verzoekende partij niet genoeg details kent over het Rohingya volk en zij geen identiteitsdocumenten kan voorleggen”*, dient opgemerkt dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren. In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat verzoeker vage en tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent zijn identiteit, dat hij niet aannemelijk maakt gedurende tien jaar in het kamp Kutu Palong te hebben verbleven, dat hij vaag en onduidelijk blijft over het lot van zijn familieleden en de pogingen die hij ondernam om hen terug te vinden, dat hij vage en leugenachtige verklaringen aflegt met betrekking tot zijn reisweg en dat het voorgelegde internetartikel enkel de algemene situatie van de Rohingya's betreft. Rekening houdend met het voorgaande slaagt verzoeker er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Aangezien, gelet op het voorgaande, verzoeker zijn nationaliteit, zijn etnische afkomst en zijn recente verblijfplaats(en) niet aannemelijk weet te maken, kan bezwaarlijk worden aangenomen dat zijn asielrelaas voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dient het reëel risico op ernstige schade beoordeeld te worden ten aanzien van het land van herkomst. Krachtens voormeld artikel 2, n) van de Kwalificatierichtlijn wordt het “land van herkomst” gedefinieerd als het land waarvan de aanvrager de nationaliteit bezit.

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van voormeld artikel, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Gelet op de hogere vaststellingen met betrekking tot zijn beweerd land van herkomst, gelezen in de zin van zijn land van nationaliteit, maakt verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS